

sommarens

MUSIK fester

Roskildefestivalen. Moderna Museets trädgård. Urban Sax på Sergelstorg. Varmare än Körv i Strömstad. Jazz på Skeppsholmen.

Trots vädret har det gått hett till på musikscenerna i sommar.

SCHLAGER har gjort ett svep i text och bild över vad som hänt. På Rampljussidorna i slutet av tidningen finns det fler rapporter.

Vi börjar i Strömstad där gamla Stadshotellet under en dryg månad förvandlades till landets svettigaste rockklubb.

Totta Näslund på Statt i Strömstad

Lena från Falköping som åkte 40 mil för att höra Varmare än Körv

När Rocken kom till Strömstad

Forts.

—Strömstad Stadshotell.
—Kan jag få tala med Nicke Ström tack.
—Varsågod.
Klick, klick.
—Ööööööh...
—Hej är det Nicke...
—Mmmmm...
—Vad händer i veckan Nicke, är det nåt kul på gång.
—Vet inte.
—Vem vet det då. Vem håller i gästartisterna.
—Det gör jag.

●●● Det börjar i fören på Stjärna. Bogsvället kastar sitt vita skum över ett spegelblankt och klart vatten. Röda köttiga brännmaneter rör sig ständigt runt båten tillsammans med de skyggare och mer elegant tecknade blåmaneterna. Tyska gruppresenärer tittar storögt ut över den karga, ogästvänliga men bedövande vackra bohusländska skärgården.

Rocken har kommit till Strömstad men av det märks inte ett spår ute på Kosteröarna. Där luktar det tång och uppe i skyn ljuder ett sjöfågelskri. Blåmusselskalen täcker alla berghällar, klippor och skrevor.

Lika grått som urberget ute på Koster och lika härjad av vind och vatten ter sig Stadshotellet inne i stan. Utanför en oansenlig ingång bildas varje kväll en kö enligt stadsmodell. Traktens yngre medborgare, upprest göteborgare, turister i allmänhet stampar otåligt för att få komma in och höra en nerbantad version av Tottas Bluesband spela rockens rötter.

En och annan Stockholmsjäväl slussas före kön och en och annan arg insändare dyker upp i lokaltidningen om vilka sketraker det är som driver Statt i sommar.

Nicke Ström, Totta Näslund, Bengan Blomgren bildar tillsammans med Mats Ronander Varmare än Körv. En orkester som spelar good old rock'n roll, plockar disk, säljer korv, spelar tennis, fotboll, boule, fixar, donar, snackar, bjuder in gästartister, försöker få iväg gästartister så att nya skall kunna komma och försöker slutligen få sig en och annan timmes sömn framåt morgonen.

Dom kallar hela grejen istället för semester

Farlig soff

Alla kvällar utom två har diverse gästartister suttit in med Korvarna. Mest tusslande och tasslande var det förstas inför Ulf Lundells besök. Skulle han komma? Skulle han inte komma? Hade inte någon sett honom nere vid hamnen?

Ring 0526/12560 om du har en nyhet. Strömstads Tidning behöver alla nyheter dom kan få. Den 4 augusti drog dom upp rubriken

MUSIK fester

Farlig soff på första sidan. Under en bild föreställande en man som sitter på en soff belägen uppe på ett berg lyder bildtexten: "Från Korpeberget över Södra hamnen är utsikten hänförande. Men ett ben på denna soff har rostat vilket oroar turister och ortsbor i sommar."

Det som borde oro turister och ortsbor just denna eftermiddag den fjärde augusti är den svartklädda figur som hoppar i vattnet. Det är Stadshotellets restaurangvärd Pelle-Unger som utan förvarning slänger sig i vattnet med kläderna på. Varför? Varför inte. Han kände sig väl trängd och ville komma bort. Att sköta restaurangcheferiet på Café Opera, som Pelle gör till vardags, är en sak men Statt i Strömstad något helt annat.

När han torkat står han för sista gången denna sommar och försöker ordna den kö som varje eftermiddag klockan tre sätter sig i Stadshotellets trappa och framåt klockan fem har nått upp till byggnadens andra eller tredje våning. Det brukar vara mycket folk. Idag är det katastroföläge. Borden kommer inte att räcka till. Vad skall vi göra, frågar Pelle kön. Ni får bestämma själva.

Kön bestämmer att ingen får reservera bord för mer än fyra personer. Borden räcker ändå inte.

Pelle Unger hatar att göra folk besvikna. Hans filosofi är att alla gäster skall vara, inte bara nöjda, utan känna som om dom fått något extra även om dom blivit utan. Han tänker så det knakar. På Café Opera iskalla vinterkvällar har det hänt att restaurangen bjudit kön på buljong och varm punch.

Ok, säger Pelle, alla som inte får bord ikväll får ett gratis glas champagne i baren.

Sveriges envisaste publik

Den gamla gistna baren såväl som det nerslitna hotellet kanske inte blir så mycket äldre om kommunen får som dom vill. Men den gamla dam som äger fastigheten intill Statt vägrar att sälja. Kommunen hade tänkt sig post, bank, bibliotek, kontor och lägenheter i kvarteret.

Men damen vägrar som sagt att sälja. Hon uthärdar med samma envishet som den man som varje kväll hela sommaren skrikat sig hes för att få höra Totta Näslund sjunga "Bad bad whiskey". Näst sista kvällen går Varmare än

Körv emot sina principer — som består i att inte spela några Tottas Bluesbands låtar eller Mats Ronander låtar — och gör den.

Publiken inne på Statt är envis. Full, snäll och envis. Dom ställer sig på borden, klappar i nävarna, skriker och vrålar Creedence tills Körvarna drar igång "Have you ever seen the rain".

En annan kväll när Dan & Py och Raj Montana Band kommer dit i akt och mening att vara publik så vrålas dom också upp för lite "Honkey tonk women" och mycket "Proud Mary".

Till och med Ulf Lundell kommer till Strömstad till slut. Han fick bara ur sig ett "uuuuuh" i mikrofonen innan han välted den tillsammans med några bord och så höll det på i två dagar, säger någon. Han sjöng både "Knockin' on heaven's door" och "Heart of mine" med oss, säger Nicke Ström.

Dr Feelgood hade fyra dagar ledigt på sin Skandinavienturné. Dagarna tillbringades givetvis i Strömstad. Söndag och måndag håller Statt stängt så det blev två dagars jam för Lee Brilleaux och pojkarne. På samma villkor som alla andra. Inga pengar, bara gratis kost och logi.

Stig Vig och Zilverzurfarn är där. Monica Törnell med bror Bror, Ola Magnell, Ulf Dageby passerar och sjunger.

Björn Afzelius lyckas inte publiken jaga upp på scenen trots talkörer i flera minuter.

Sista natten

Det är fullt, det vill säga kring 200 personer, varje kväll. Varmt, vänligt och opretentiöst. Musiken är faktiskt bara en liten del av helheten. Det gamla hotellets rustika och oömma matsal, den läckra menyn, den ruffa och knöktfulla baren, den osannolika blandningen av människor bidrar mer till att skapa den speciella stämning som alla som är där vet är omöjlig att permanenta. Det är den här sommaren det gäller. Just denna kväll är det extra påtagligt. Om några timmar är det slut. Tottas nakna överkropp glänser. Någon trär en lampskärm över huvudet på honom.

Det låter mer som på Ullevi än som på rockklubb. Talkörerna avlöser varandra. En Totta Näslund/finns bara en Totta Näslund/en Totta Näslund/finns bara en Totta Näslund/sjungs på "Quantanamera"-melodin.

Bandet går ut. Totta ropas in

nordkoster
-utsikt mot Tärneskär

Så här såg det ut på Skolgatan i Strömstad varje kväll som Varmare än Körv körde sin show på Statt.

Här vare korv. Varm korv. Mats Ronander och Nicke Ström visar att allt går att sälja med mordande reklam.

Mats Ronander och Torsten Näslund.

och hissas som om han just slagit världsrekord. Ingen vill släppa taget om nuet. Natten som aldrig skall ta slut. Ögonblicket som aldrig kommer igen. Till slut har hotellägaren Bosse Nordin kört den siste på porten och den tyske kocken slängt slevan i den sista grytan.

Nästa sommar kanske Körvarna kommer igen. Här. Eller på stora hotell Skagerack. Det blir säkert skoj det också. Men det blir

inte som på Statt. Det blir något annat.

På Skagen finns inget utbombat "bluesrum" där spontana nattgäster kan sova över när hotellets alla rum är fulla.

Vi skulle kunna bli världens bästa rock'n roll krögare, säger Nicke Ström, men det här får inte inkräkta på musiken.

Det är Bluesbandet i första hand som gäller. Det här är en kul avstickare. Istället för semester.

Natten flyr hastigt undan. En ny dag gryr. Totta Näslund plockar fram den akustiska gitarren och Bob Dylans "To Ramona" letar sig sakta upp från hotellets botenvåning som en slags sista hälsning, en godnattpuss till alla sovande, älskande, pratande, skrattande som huserar uppe i hotellrummen innanför de en gång vittlackerade trädörrarna.

Dagen efter är alltid dagen efter. En blå Mazda rullar ut ur

Strömstad. En spya står som en kvast genom en nerhissad ruta och sprider sig med 70 km/tim över de bohusländska vägrenarna. Det är inte vackert. Men det är en lika stor del av rock i Strömstad som blå maneter och skimrande hav.

Du får båda för samma pris. Och det kan aldrig vara för högt.

Reportage/JOAKIM STRÖMHOLM
HÅKAN LAHGER